

เรื่องโคนม

เตียง คันถวาน

ข้าพเจ้าพบบทความในหนังสือพิมพ์สยามรัฐรายวันประจำวันที่ ๑๘ มกราคม ค.ศ. ๑๙๒๖ เรื่อง "โรงงานผลิตนม" โดยที่ข้าพเจ้ามีความสนใจเรื่องโคนมและนมโคมานานแล้วจึงขอตัดใจโครงการนี้ไว้ ณ ทัศนด้วย เมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว ข้าพเจ้าเคยเขียนเรื่อง "โคนมและนมโค" ในประเทศอินเดียลงในหนังสือพิมพ์กสิกรรมเพื่อส่งเสริมกิจการประเภทนี้ในประเทศ ไทยบ้าง Major C.B. Oakley และน้องชายซึ่งเป็นผู้ให้ที่พักอาศัยแก่ข้าพเจ้าเยี่ยงญาติอันสนิทตลอดการศึกษาวิชาสัตวแพทย์ ในเย็นวันหนึ่งระหว่างรับประทานอาหารได้ถาม ข้าพเจ้าถึงรูปร่างและลักษณะโคนมของเราว่าเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าตอบตรง ๆ ว่าคนไทยไม่นิยมคั้นนมสดเราจึงไม่มีโคนมและนมที่เรabriโภคก็ตั้งมาจากต่างประเทศเป็นนมกระป๋อง ท่านจึงพูดว่าเมื่อเธอกลับไปบ้านเมืองของเธอแล้ว ขอให้บอกกับรัฐบาล ว่าควรจัดทำ พันธุ์ โคนมเสีย ด้วย เพราะที่ทุกประเทศเขามักพันธุ์ โคนมของเขาเองทั้งสิ้น นั่นคือที่มาแห่งเรื่องโคนมและนมโค ในหนังสือพิมพ์กสิกรรม เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองเกิดขึ้นความขาดแคลนเรื่องนมที่จะใช้เลี้ยงทารกได้เกิดขึ้นและก่อให้เกิดความเดือดร้อนอย่างไรบุคคลส่วนมากคงยังจำได้ แม้ว่าท่านจะพูดแก่ข้าพเจ้าเป็นเวลานานมาแล้วแต่คำพูดนั้นก็ยังคงก้องอยู่ในหูของข้าพเจ้า เรื่อง โคนมและนมโคที่ข้าพเจ้าได้เห็นมานักเป็นเวลานานแล้ววิทยาการในสาขาที่เกิดขึ้นอีกมากและข้าพเจ้ามิได้ติดตามเรื่องนี้อย่างใกล้ชิดจนเรื่องที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้จึงเสมือนหนึ่งเป็นนิทาน บทความนี้เขียนจากความทรงจำ และเพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำ และไม่มีส่วนเกี่ยวเนื่องแก่กิจการในปัจจุบันหรืออนาคตของโรงงานผลิตนม แต่อย่างไร ความคิดเห็นจึงเป็นเพียงความคิดเห็น ของคน ๆ เดียวและเล่าไปตามที่นึกออก

นิติสัตวแพทย์ของโรงเรียน Madras Veterinary College ต้องไปทำการฝึกภาคเวตาหยุดปลายปี ณ Livestock Research Station เมือง Bangalore ตราบนั้นคงมารอเยี่ยมเศษแล้วชนแรกก็เพื่อผสมมาใช้ ในกองทัพก็ ต่อมาเมื่อหมดความจำเป็นแล้วก็โอนกิจการให้เป็นที่ผสมโค ตราบนั้นคงอยู่ที่ ๆ ดังกล่าวระดับน้ำทะเล ๓,๐๐๐ ฟุตอากาศจึงเย็นสบายเหมาะแก่การพักผ่อนในฤดูร้อนของนิติสัตว์พร้อมกับเป็นการทำงานไปในตัว ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่ง

ที่ถูกต้องไปกับชนิดอื่น ๆ เขาแบ่งชนิดออกเป็นพวก ๆ แยกกันไปศึกษาในสาขาต่าง ๆ ซึ่งมี
 มากด้วยกันแต่ดูเหมือนจะย่นให้ทั่วถึงกันทุกสาขา การเลี้ยงโคนมและทำผลิตภัณฑ์นมโคเป็น
 สาขาหนึ่ง ชาวเจ้าได้มีโอกาสดู herd book โดยละเอียดและจากนั้นทราบว่าเป็นพันธุ์
 Ayrshires กับแม่ Sin-di แล้วใช้ดูทางด้านผสมกันเองแต่พ่อพันธุ์แม่พันธุ์ เปลี่ยนตัวกัน
 เรื่อย ๆ แม้กระนั้นก็ปรากฏว่าลูกโคที่เกิดขึ้นในชั้นหลัง ๆ ให้น้ำนมน้อยลงทุกที โครงการ
 ที่จะทำให้โคนมคชชนตาม วิชาจึงต้องเลิกล้มไปกินเวลาหลายสิบปี และสิ้นเปลือง
 ค่าใช้สอยเป็นอันมาก ในวันอาทิตย์นี้ดีได้รับอนุญาตให้ออกจากฟาร์มได้แต่ด้วยอุปการะ
 จากนายพันตรี Oakley ชาวเจ้าได้มีโอกาสดู Dairy farm ของมหाराชา Mysore ซึ่ง
 ห่างออกไปจากที่นั่นประมาณ ๑๐๐ ไมล์ ณ ที่นั่นพบว่าเขาใช้พ่อพันธุ์ Holstein กับแม่พันธุ์
 Sindi ฟาร์มนี้มีโคนมเป็นส่วนพระองค์เพื่อทรงบริโภคน้ำนมและพระราชทานแก่พระประยูร
 ญาติเป็นจำนวนโค ๑๐๐ ตัวเศษ โคดูผสมให้ให้น้ำนมวันละ ๓๕ ถึง ๔๐ ปอนด์ แต่ชาวเจ้า
 ไม่ได้มีโอกาสดู herd book โดยละเอียด ทราบแต่เพียงว่าเขาไม่ส่งเสริมให้ดูโคเหล่านี้เป็น
 พันธุ์ต่อไป

อากาศและสิ่งแวดล้อมรวมถึงอาหารทำให้สุขภาพ ของคน และสัตว์ เปลี่ยนไป จากเดิม
 ดังจะเห็นว่าคนผิวดำ เช่นนี้โกรทอพยไปตั้งภูมิดำเนาอยู่ในประเทศแคนนาดาก็เป็นโรค
 กระดูกอ่อนมากกว่าคนผิวขาวทั้งนี้เพราะว่าในหนังของคนผิวดำนั้นมี Melanin มากและ
 Melanin นี้ป้องกันให้รังสี ultra-violet จากดวงอาทิตย์เปลี่ยน cholesterol ซึ่งเกิดจาก
 ต่อม sebaceous gland ให้เป็น vitamin D ได้มากเพียงพอตั้งเช่นคนผิวดำด้วยกันแต่อยู่ใน
 ประเทศที่รับแสงอาทิตย์มาก อนึ่งคนผิวขาวที่อพยพลงมาอยู่ในประเทศที่มีแสงอาทิตย์ดก
 จะเป็นโรคผิวหนังและตามสถิติเป็นมะเร็งที่ผิวหนังมากกว่าคนพื้นเมืองนั่นเองเพราะคนผิวขาวมี
 Melanin ในหนังน้อยไม่เพียงพอที่จะป้องกันรังสีบางอย่างในแสงอาทิตย์ได้ ในทำนองเดียวกัน
 โคพันธุ์ นมที่มีรกแรกเดิมอยู่ในประเทศหนาวครั้นเมื่อนำมาเลี้ยงไว้ในประเทศร้อนหลายชั่วอายุ
 ก็เห็นว่าแต่ละชั่วอายุของโคเหล่านี้ให้นมลดลงทุกที ๆ เช่นเดียวกับอาหารสัตว์ดังได้เคยทำ
 การทดลองแล้วในประเทศอินเดีย คือตั้งโคจากภาคเหนือซึ่งค่อนข้างหนาวลงไปเลี้ยงภาคใต้
 และแบ่งโคพวกนี้ออกเป็นสองพวก พวกหนึ่งเลี้ยงด้วยอาหารที่เกิดในภาคใต้ตนเอง ส่วนอีก
 พวกหนึ่งคงเลี้ยงด้วยอาหารที่ส่งไปจากภาคเหนือเป็นประจำ ผลการทดลองปรากฏว่าโคที่เลี้ยง
 ด้วยอาหารจากภาคเหนือมีสุขภาพแข็งแรงกว่าโคที่เลี้ยงด้วยอาหารหาได้ในภาคใต้ตนเอง

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังคงศึกษาวิชาสัตวแพทย์ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปในงานเลี้ยงอาหาร ณ บ้านผู้อำนวยการผสมสัตว์ของสถาบันที่ข้าพเจ้าไปฝึกภาคปฏิบัติและได้สนิทสนมกับผู้เชี่ยวชาญเรื่องโคนมนายหนึ่ง ท่านบอกว่าเมื่อประมาณ ๒๕ ปีมาแล้วโคพันธุ์นมที่ดุดงค์ของอินเดียปัจจุบัน คือ Sahiwal นั้นให้นมเพียงวันละ ๕ ถึง ๓๐ ปอนด์ เท่านั้น แต่ด้วยความพยายามคัดเลือกเอาเฉพาะตัวที่ผสมกันเองและด้วยวิธีการบางอย่างจึงทำให้โคพันธุ์นี้ค่อย ๆ ดันมาเป็นลำดับจนกระทั่งให้นมได้ถึงวันละประมาณ ๒๕ ถึง ๓๐ ปอนด์ ท่านผู้นั้นแนะนำว่าถ้าประสงค์จะส่งเสริมพันธุ์โคนมแล้วจงอย่าไขว่ไขว่จากที่อื่นให้ ไขว่เฉพาะโคที่เกิดและเป็นสมบัติดั้งเดิมของถิ่นนั้นเองเป็นหลักปฏิบัติ จริยอยู่วิงวอนได้ผลซ้ำแต่แน่นอนกว่าได้หุ่ยน้อยกว่าวิธินำสัตว์พันธุ์ดีมาจากที่อื่นซึ่งได้ผลเร็วแต่ต้องลงทุนมาก และโคเหล่านั้นเสื่อมเร็วจุกกัน ฉะนั้นจะเห็นว่าแต่ละวิธีก็มีดีมีเสียด้วยกันจึงขึ้นอยู่กับโครงการที่จะใช้ โดยที่ข้าพเจ้าขาดความชัดเจนในเรื่องนี้จึงใคร่เสนอ ให้แก่ท่าน ที่เกี่ยวข้องโดยตรงได้โปรดรับไว้พิจารณาต่อไป

เมื่อมีการเลี้ยงโคนมอย่างกว้างขวางนมและผลิตภัณฑ์ของนมก็เพิ่มขึ้นทำให้ การตั้งถิ่นค้าประเภทนี้เข้าประเทศดัดงรัฐบาดก็มเงินเหลือพอที่จะจับจ่ายใช้สอยในทางบำรุงประเทศด้านอื่น ๆ ต่อ ๆ ไปสัตว์แพทย์ก็จะมีทางใช้วิชาที่เล่าเรียนมาเพื่อตนและส่วนรวมมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าการที่รัฐบาลจะตั้ง โรงงานผลิตนมเป็นนิมิตต์อย่างหนึ่ง ท่านผู้อ่านคนใดเห็นว่านิทานเรื่อง โคนมของข้าพเจ้าเป็นประโยชน์อยู่บ้างข้าพเจ้าขออุทิศความดีของ ส่วนนั้นเป็นของนายพันตรีผู้อุปการะคุณแก่ข้าพเจ้าซึ่งบดินได้ดวงดับไปแล้ว.